

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. MZP/2018/550/480, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 6 A 104/2018 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně provedla výměnu nefunkčních částí sloupu elektrického vedení a související opravy, aniž jej opatřila ochrannými prostředky bránícími usmrcení ptáků elektrickým proudem, což bylo kvalifikováno jako přestupek a byla jí uložena pokuta.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Východní Čechy, Oddělení správa CHKO Orlické hory (dále jen „AOPK“) ze dne 22. 1. 2018, č. j. 00350/VC/18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za přestupek podle § 88 odst. 2 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Dopustila se ho tím, že dne 27. 9. 2017 při rekonstrukci sloupu elektrického vedení vysokého napětí s úsekovým odpínačem v obci Zdobnice, na

pozemku parc. č. 1040/16, v k. ú. Velká Zdobnice, ve II. zóně odstupňované ochrany přírody CHKO Orlické hory, neopatřila tento odpínač v rozporu s § 5a odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny ochrannými prostředky, které účinně zabrání usmrcování ptáků elektrickým proudem. Tím zároveň došlo k porušení § 5 odst. 3 téhož zákona, které stanoví právníkům osobám povinnost v energetice postupovat tak, aby nedocházelo k nadměrnému zraňování nebo úhynu živočichů, kterému lze zabránit technicky i ekonomicky dostupnými prostředky.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou, již Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“). V odůvodnění konstatoval, že se správní orgány dostatečně zabývaly otázkou, zda došlo k rekonstrukci elektrického vedení či nikoli. Ze spisového materiálu vyplynulo, že poškozený úsekový odpínač byl vyměněn a osazen novým a v souvislosti s tím došlo i k opravě a částečné výměně stávajícího uzemnění sloupu. Jednalo se o plánovanou výměnu nefunkčního úsekového odpojovače, při které byl proveden větší zásah, a nešlo pouze o obnovení stavu před poruchou výměnou některých prvků, tedy o pouhou opravu, jak namítala žalobkyně. Provedený zásah na sloupu lze považovat za rekonstrukci elektrického vedení, tudíž měly být instalovány ochranné prvky pro ptactvo. Výměnou úsekového odpojovače došlo k prodloužení jeho životnosti, což je jeden z pojmových znaků rekonstrukce.

[4] Městský soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že § 25 odst. 11 písm. g) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), který povinnost provést opatření k ochraně ptactva v situaci, jaká zde byla, neukládá, je ustanovením speciálním vůči § 5a odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny, za jehož porušení byla žalobkyně potrestána. Povinnosti plynoucí ze zákona o ochraně přírody a krajiny a povinnosti plynoucí z energetického zákona je třeba s ohledem na různé chráněné zájmy postavit na roveň a žalobkyně musí dodržovat oboje. Aplikaci metodického pokynu č. 10/2016/1 VěMŽP jako výkladové pomůcky správními orgány městský soud také nepovažoval za postup, který by byl v rozporu se zákonem.

II. Shrnutí kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu.

[6] Stěžovatelka má za to, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť městský soud nesprávně vyložil a aplikoval právní předpisy a stejně jako správní orgány v předcházejícím řízení porušil zásadu, podle níž může být státní moc uplatňována jen v mezích zákona a způsobem, který zákon umožňuje. Následně však až na níže uvedené výjimky pouze doslovně opisuje pasáže žaloby brojící proti napadenému rozhodnutí, aniž by se vymezovala vůči napadenému rozsudku a předkládala argumenty, proč považuje jeho právní posouzení za nesprávné.

pokračování

[7] Žalovaný poukazuje na totožnost kasačních a žalobních námitek, považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Ve věci odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na právní názor obsažený v napadeném rozsudku, s nímž se plně ztotožňuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Z hlediska věcného posouzení kasační stížnosti je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy *„uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Z textu kasační stížnosti musí být patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63).

[9] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže přehlédnout, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se podstatnou měrou kryjí s námitkami žalobními. Stěžovatelka totiž v převážné části kasační stížnosti pouze opakuje námitky žalobní, které již byly vypořádány v řízení před městským soudem, aniž by proti závěrům městského soudu postavila vlastní konkurující argumentaci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, podle kterého *„stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřijatelnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)“*. V projednávané věci je kasační stížnost na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatelka uvádí minimum argumentů směřujících proti závěrům městského soudu a formuluje je velmi obecně.

[10] Městský soud se argumentací, již stěžovatelka uplatnila v žalobě, řádně zabýval. Nejprve se věnoval námitce, zda došlo v daném případě k rekonstrukci elektrického vedení či nikoli. Ta už – ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí – zazněla v odvolání; městský

soud však neodkázal pouze na napadené rozhodnutí, ale uvedl vlastní argumenty opřené o obsah spisu, proč provedené práce posoudil jako rekonstrukci nadzemního vedení vysokého napětí. Nad rámec opakování žalobní argumentace však stěžovatelka k této námitce pouze uvedla, že i městský soud nesprávně interpretoval zákonem nedefinovaný pojem rekonstrukce a že výměna jednotlivého dílčího prvku (úsekového odpojovače) nemá vliv na životnost vedení jako celku, a dodala, že § 5a odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny hovoří právě o rekonstrukci *vedení*. I kdyby tedy stěžovatelka relevantně zpochybnila naplnění znaku prodloužení životnosti, proti ostatním argumentům městského soudu vůbec nebrojila, takže závěr městského soudu, že nešlo o pouhou opravu, s níž povinnost instalovat prvky pro ochranu ptáků spojena není, nevyvrátila. Pro úplnost lze dodat, že Nejvyšší správní soud nepovažuje dílčí úvahu, že výměna komponentu jednoho sloupu prodlužuje životnost elektrického vedení, za nelogickou či mimoběžnou.

[11] Ve druhé kasační námitce stěžovatelka kromě doslovného zopakování žalobní argumentace vyjádřila prostý nesouhlas s výkladem městského soudu týkajícím se § 5a odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k § 25 odst. 11 písm. g) energetického zákona. Městský soud neshledal, že by byla překážkou potrestání za přestupek podle zákona o ochraně přírody a krajiny skutečnost, že zmíněné ustanovení energetického zákona povinnost provést opatření proti úhynu ptáků v situaci jako je tato neukládá. S ohledem na obecné vyjádření nesouhlasu postačí ve stejné míře obecnosti uvést, že Nejvyšší správní soud neshledal závěr městského soudu nezákonným. Předmětem řízení před správním soudem byla výhradně zákonost postihu za přestupek podle zákona o ochraně přírody a krajiny, porušení energetického zákona spadající do kompetence jiných orgánů než AOPK či žalovaného zkoumáno nebylo. Pravidlo uvedené v § 5a odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje na *každého, kdo buduje nebo rekonstruuje nadzemní vedení vysokého napětí*. Oproti tomu § 25 odst. 11 písm. g) energetického zákona ukládá povinnosti pouze *provozovateli distribuční soustavy* a samostatně upravuje situace, v nichž se uplatní (zde při instalaci nových stožárů venkovního vedení vysokého napětí a při výměně těch stávajících). Skutečnost, že je stěžovatelka v režimu energetického zákona provozovatelem distribuční soustavy, ji nezbujuje možné odpovědnosti v režimu složkových zákonů na ochranu životního prostředí.

[12] Shoda textu k třetí kasační námitce s žalobní argumentací je extrémní. Stěžovatelka doslova zkopírovala námitky proti prvostupňovému a následně napadenému rozhodnutí, aniž by proti závěrům městského soudu postavila vlastní konkurující argumentaci. Jde o nepřipustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., pročež se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

IV. Závěr

[13] Stěžovatelka argumenty směřujícími proti napadenému rozsudku správnost právního posouzení provedeného městským soudem nedokázala zpochybnit, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému

pokračování

v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2022

Mgr. Eva
Šonková
předsedkyně senátu